

Δὲν καλοῦνται μ' ἄλλα λόγια
γιὰ νὰ παῖξουν ρόλο μπόγια
καὶ φοριὰ καὶ μακελλάρα.

Ἔρχονται σ' αὐτοὺς τοὺς χρόνους,
ποῦχουν μορσικὴ τοὺς στόνους
λύπης μαύρης καὶ βαρειάς.

Ἔρχονται μὲ μιὰ ψυχὴ
γιὰ νὰ κάνουν προσευχὴ
στοὺς βωμοὺς τῆς λευθεριάς.

Μέσα σ' τῆς Φυλῆς τὸ κλάμμα, ποῦρζεται σαρακτικὸ,
προσευχὴ παρηγορητὰ σμίγει μ' ἄλλαις προσευχαίς,
κι ἡ σημαία τῆς Πατρίδος κορβεὶ κάποιο μυστικὸ,
ποῦ κι ἂν δὲν τὸ λένε χειλῆ, μὰ τὸ διαλαλοῦν ψιγαίς.

Εἶναι δόξα καὶ καμάρι
σὰν ἰδίης νὰ σηκοῦθῃ
καὶ νὰ ζῶσθι τὸ σπαθί
ἕνα κι ἄλλο παλληκαίρι
γιὰ τῆς γαλανῆς τῆ χάρι.

Περὶ σπουδαίων θρύλων πολλῶν τε καὶ ποικίλων.

Φ. — Βρῆ Περικλέτο, δὲν μοῦ λές, ἀκουσεῖς νέους θρύ-
λους

ἀπὸ Γερμανοφίλους;

Καὶ τί δὲν λέν οἱ δύστυχοι!... πῶς γὰρ ἔθηκαν οἱ Γάλλοι,
πῶς σ' ἰὸ Παρίσι γίνηκε μιὰ σφαγὴ μεγάλη,
πῶς πάει τὸ πολίτευμα τὸ δημοκρατικὸν
κι ἔγκαθιδρύθη παρφετιμὰν τὸ πρῖν μοναρχικόν.

Τοιαῦτὰ Γερμανόπληκτοι φωνάζουν συμπολιταί,
οὐ μὴν διαθρυλιεῖται
πῶς Αὐτοκράτωρ σίγουρος θὰ γίνῃ παλαβέ,
αὐτὸς ὁ Παιινλεβέ.

Τοιοῦτους θρύλους, Περικλῆ, μεγάλης ἀσθενείας
ἔδω κι ἔκει σκορπάνε,
καὶ λένε πῶς οἱ Γερμανοὶ διὰ τῆς Ἑλβετίας
στοὺς Παρισίους πᾶνε.

Ἐν τοῦτοις, Περικλέτο, μ' ἔχει πληροφορήσει
σπουδαίος φαμφορόνος
πῶς μῆριμε συγχρόνως
ὁ Κάιζερ στῆ Μέσχα κι ὁ Κρόνπριτς στὸ Παρίσι.

Κι ἀπὸ τῆς Ἐμπεγκρόναις κάποιο παλιρὰ νταρ ντᾶνα
μοῦπε κι αὐτό, μορεβέ,
πῶς τὸν Πουανακαρὲ
τὸν ἔρριξαν τὸν δόλοιο μέσα στὸν Σηκουάνα.

Τὶ μεγάλα διαδόσεις
τῆς Γερμανοπλήκτου γλώσσης,
ποῦ σαλεύουν κἀκε νουῖν
καὶ τὸν πανικὸν γεννοῦν.

Ὅπου τώρα κι ἂν συγνᾶξῃς
τέτοια φοβερά σου λένε,
ποῦ σὲ κάνουνε, καὶ μένε,
ντονερβέτρε νὰ φωνάζῃς.

Δυστυχεῖς!... παρηγορία
μένει σήμερα γι' αὐτοὺς
νὰ μὴς λένε τέτοια κρύα
καὶ νὰ κάνουν τοὺς ζουτούς.

Ποῦσαι, φίλιτατε Βαρῶνε,
γιὰ ν' ἀκούς αὐτοὺς τοὺς θρύλους,
καὶ ξεπνοὺς νὰ βλεπῃς φύλους
τὸ κούτχοροτο νὰ τρᾶνε.

Π. — Κι ὁ Μάκενσεν τί κάνει;
Φ. — Τὸν εἶδα χθὲς ἀργά;
ποῦ μέσα στῆν Ἀθήνα κατέφθασε γοργά.

Τὸν εἶδα, κουφραῖδῶνι,
καὶ τοῦτον τὸν Γαζῆ,
ἤχοντο καὶ Δραγόνου
καὶ Βούλγαροι μαζί.

Τοῦ Μάκενσεν τὴν ὄψι
ἐστάθηρα νὰ δῶ,
κι ἔλεγαν πῶς ἔδω
θὰ σφάξῃ καὶ θὰ κόψῃ.

Ἡ καθόδος ἐκεῖνη
καὶ τῶν παιδιῶν τοῦ Κρούμου
κι ἔμένα συνεκίει
κι ἔξάλιζε τὸν νοῦμου.

Μέσα σὲ τόση φοῦρα
δὲν πρόσμιμε κανεὶς
νὰ λθῶν σὰν κελεπούρια
στοὺς Γερμανομανεῖς.

Μὰ τί πομπαῖς κι ἐκείνας
καὶ τί συναγεροῖς!...

και κλωπαις Ἐμυγκοῖναις
τοὺς ἐφίλησαν θερμῶς.

Κι' ἀπὸ χαρᾶ μεγάλη
γιὰ τοὺς Σωτήρας τοὺτους
κλαῖνε καμπόσοι, κι' ἄλλοι
ἐπῆγαν πρὸς νεροῦ τοὺς.

Τῶν λυτρωτῶν ἡ μούρη
τοὺς ἔκανε ξεφτέρια,
και πατριῶτοι ποῦροι
τοὺς σῆκωναν στὰ χέρια.

Κι' ἀπὸ παληοῦς Λουκούλους
τρακόσοι τοὺς χιλίους
εἶπαν: νῦν ἀπολύεις
τοὺς ταπεινοὺς σου δούλους.

Η.—
Φ.—

Βρὲ τί μου λές;
Ἀλήθεια,
δὲν εἶναι παραμύθια.

Ἐφύσαγε τῆγέρι
σὲ κρᾶνη Προωσιακά,
και προδοτῶν ἀσκέρι
θρηνεῖ σαρακηνικά.

Και στυγεροὶ προδοτῶ
ἐσηκωθῆσαν τότε
μ' ἐμὲ τὸν κιτριναῖρη,
κι' ἐπῆρανε ποδάρι.

Κι' ὁ Μάκκισεν ὁ φίλος,
ποῦ δὲν παραμιλεῖ
σὰν ἄνθρωπος στωμύλος,
μάχει μυαλό πολὺ.

Ἐμάτσε τοὺς φίλους
τῶν Γερμανῶν τοὺς πρώτους,
κι' αὐτοὺς τοὺς ἀδεσπότους
και λυσσασμένους οὐλοῦς.

Και μ' ἕνα φλέγμα κρού
τοὺς χόρτασε χαστοῦκι,
και στὸ Λυσσιατρεῖο
τοὺς πῆγε τοῦ Παμπούκη.

Κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα πάλι,
χωρὶς μιλιὰ νὰ βγάλῃ,
δλους ἐν συνοδείᾳ
μακροῦ ζουρλομανδύα

μὲς στοῦ Δεσμοκαίτη
τοὺς ἔφερε τὸ σπῆτι.

Ἐκεῖ τοὺς ἔκλεισε καλά
γιατ' εἶχε γνῶσι και μαλά,
κι' εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι
πὼς γιὰ νὰ τοὺς διαβάσῃ
κατεπειγόντως ἔφερε σ' τῆς φρονιμιάς τὸ σπῆτι
δλους τοὺς πρὶν Συνοδικοὺς και τὸν Μητροπολίτη.

Π.— Γιὰ τοῦτα ποῦ μου λές
φάπαις θὰ φῆς πολλὰς.

Κε' ὁ Φασουλῆς ὁ τλήμων λαλεῖ περὶ τροφῶν.

Φ.— Τὸν ἕνα κι' ἄλλον Ἐμυγκοῦ τὸν βλέπω και ποῦδ,
ποῦ γιὰ τρανὸς κοζάρι,
και τὴν ἀγῆ σηκόνομαι μὲ τὸν Ἀγγερινὸ
και τρέχω στὸ καζάρι.

Ξυπνῶ και μούλαν: κρούφτηκε κι' ἡ κόκκινη ντομάτα,
και πηλαλῶ σ' τὴν ἀγορά,
πλὴν τὰ κοφίνια—συμφορά!—
δὲν βροσκοῦνται γεμάτα.

Ἐγὼ τὴν πρῶτοδέχθηκα τὴν κόκκινὴ τῆς χάρι
μου λείει κάποιος, και γι' αὐτὸ
τρέχω μὲ πόνο και ἐρωτῶ
φίλο περιβολάρη.

Γιατὶ και τούτη σπάνιο φαγὶ νὰ κατανήσῃ
και δὲν τὴν βροσκοῦ ποῦθενά,
κι' αὐτὸς μὲ βλέπει και κερνᾷ
χωρὶς νὰ μ' ἀπαντήσῃ.

Ποῦ τὴν κρούβουν οἱ διαβόλοι;
και σὲ τίνας περιβόλι
πρὸς ἐρεῦνας τώρα νάμπα;

Ἄσα λούλουδα στὸν κάμπο
μαδημένα ῥωτιθῆσαν,
κι' ἄλ' αὐτὰ μ' ἀποκριθῆσαν
πὼς ντομάτα δὲν φῆς
και γιὰ τούτη θὰ ψοφῆς.

Κι' ἂν εἶχε λόγους τρομεροῦς διαβάσει, μιὰ φορὰ
ὁ Φλωρεντίνος ποιητῆς σὲ κάποια μάθη πῶρτα,
τέτοιους ἐθάβασα κι' ἐγὼ μὲσα σ' τὴν ἀγορά:
λασσάτε καθ' ἑλίδα σας, διὰ θὰ βροῆτε χόρτα.